

Udvardi Attila

KÖTELEKKEL MINKET

Sétálni akartál. Bele a szélirányba.
Ezeken a járdaszigeteken mégsem
bonthattunk vitorlát – a Balaton
kékje pedig fullasztó fényességbe veszett.

*

Világosan álltunk. Kettesével
rendeltem magunknak a kisfröccsöket,
eszembe sem jutott, hogy egy lángos-
sütő mellett gyanakodjak az olajsercegésre.

*

Hogy a feszített víztükör tetején mi történt,
már csak te tudnál róla beszámolni. Akár a
mélyben úszni tanulókat, úgy lökhettek el téged
is a tágas part unalmas pereméről.

*

Sirályok tolla hullt a fedélzetre, míg mindent
sikerült eloldanom. Ahogy a csomókat
markoltam,
a kötelekben éreztem a legfárasztóbb
munkát, amit ember valaha végezhet.

*

Végül fogtalak még egy darabig, aztán mint egy
makacs hajótestet, hagytam, hogy elimbolyogj;
hosszan távolodj tőlem, mire hátad
eggyé válik a legszebb jelzőbójákkal.

*

Vékony talpú vitorlascipőmben hallom meg
ismét a kötelek nyikorgását. Szűk és beázott.
Letaposott sarkába háborgó vizeket képzelek,
mikor egyedül újra sétálni indulok.

KÖZTE SEMMI

Mondandód közhelytől
közhelyig ért - - -
ez így nem felel meg tartalomnak.

Tényként jegyzem, ahogy akkor
beszéltünk, azaz
mozgott a szánk,
mozgatta valami – a tiédet
leginkább a kötelesség.

Ami talán jól is lakhatott
a sok rágástól, bár tudom,
az emésztést már nekem kellett
volna, legalább imitálnom.

Csámcsogni egyébként, azóta is remekül
tudok; a konyhában, esténként
(már ha épp nem lát és nem
hall senki), amikor átadom
magam az *édes elromlásnak*.

Csak aztán az elalvás ne lenne ilyen
gyötrelmessé, hogy esti mesék
nincsenek, csupán ajkaid zsíros cuppogása
kerget folyton: tébolytól álomig.